

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **A. M.**, narozená dne X,
bytem X,
zastoupená advokátkou JUDr. Ilonou Tajchnerovou,
sídlem Moskevská 1604/35, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/104966-916,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Iloně Tajchnerové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů ve výši **2 600 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/104966-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Most (dále jen „úřad práce“), ze dne 1. 12. 2020, č. j. 151286/2020/MOS, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutím bylo ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči rozhodnuto 1. příspěvek na péči poskytovat ve výši 13 900 Kč měsíčně od března 2020, 2. snížit příspěvek na péči z částky 13 900 Kč měsíčně na 12 800 Kč měsíčně od dubna 2020, neboť se žalobkyně považuje podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o sociálních službách“) za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III – těžká závislost. Žalobkyně současně v žalobě požadovala, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě nesouhlasila s hodnocením žalovaného stran zvládání základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby, neboť není schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít si nápoj, rozdělit potravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu a přemístit nápoj a stravu na místo konzumace. Žalobkyně připomněla, že s ohledem na prodělanou dětskou mozkovou obrnu a z toho vycházející omezenou funkčnost jedné ruky není schopna manipulace s potravinami, tedy není schopna fyzických úkonů. Dále s ohledem na středně těžkou mentální retardaci a úplnou hluchotu není schopna provést rozhodnutí související s příjmem potravy. Žalobkyně považovala za zavádějící stanovisko žalovaného, že její mentální úroveň odpovídá dítěti ve věku 6-7 let, a tedy lze očekávat samostatné splnění řady úkolů. Žalobkyně zdůraznila, že trpí obavami, například z horkých potravin či nedobrých jídel, což velmi ztěžuje konzumaci stravy. Žalobkyně proto označila za zavádějící závěr žalovaného na str. 12 napadeného rozhodnutí, že lze od ní očekávat zvládání stereotypně a dlouhodobě se opakujících úkonů. Žalobkyně dále uvedla k základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby, že ačkoli některé úkony zvládá, není schopna zvládat sebepečí v době menstruace, a to téměř ani s dopomocí, neboť i její opatrovnice má velký problém poskytnout jí v tomto období odpovídající péči. Podle názoru žalobkyně neobstojí argumentace žalovaného, že menstruace je cca týden v měsíci, a tedy minoritou v poskytované péči, neboť žalobkyně se v tomto období brání zásahům a pomoci ze strany opatrovnice. Žalobkyně označila za nepodložené tvrzení žalovaného, že pozná začátek menstruace a je schopna použít hygienické pomůcky. Žalobkyně rovněž považovala za irrelevantní tvrzení žalovaného, že nijak nedoložila svá tvrzení, neboť je to pouze opatrovnice, kdo s ní tráví 24 hodin denně, 365 dní v roce, a tedy zná reakce a schopnosti žalobkyně. Výpověď opatrovnice je proto pro rozhodnutí v dané věci nezbytná a je zapotřebí, aby byla žalovaným ve věci doplněna. Na podporu svých tvrzení žalobkyně navrhla provedení důkazu výsledkem své opatrovnice.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že důvodem zahájení řízení byla zletilost žalobkyně. Žalovaný připomněl, že již jednou zrušil rozhodnutí úřadu práce, poté další rozhodnutí žalovaného zrušil zdejší soud z důvodu nedostatečného vypořádání zvládání základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby žalobkyní. Žalovaný zdůraznil, že si po obdržení zrušujícího rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 12. 2022, č. j. 42 Ad 7/2021-34, vyžádal dvakrát doplňující posudek s tím, aby Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně (dále jen „posudková komise“) zdůvodnila nezvládání základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby s odkazem na výše uvedený rozsudek. Žalovaný upozornil, že posouzení zdravotního postižení z hlediska nároku na příspěvek na péči je odborně medicínskou otázkou, k níž nemá potřebné znalosti, a proto se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vždy obrací k osobám, které jimi disponují, tedy k posudkovým komisím Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalovaný uvedl, že posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byl při posuzování přítomen jak posudkový lékař, tak odborník z oboru neurologie, tudíž o odbornosti komise není pochyb. Posudková komise se v obou posudcích vyjádřila k tomu, z jakého důvodu považuje základní životní potřeby stravování a výkon fyziologické potřeby za zvládnuté.

4. Žalovaný pokračoval, že základním principem hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby je Instrukce č. 15/2016, jež sjednocuje postup při posuzování zdravotního stavu pro účely zákona o sociálních službách a zároveň z ní vyplývá, že i v případě závažného onemocnění nemusí dojít k neschopnosti zvládat základní životní potřeby. Žalovaný dále definoval neschopnost zvládat základní životní potřeby a uvedl, že v případě žalobkyně posudková komise neshledala z medicínského hlediska důvod k nezvládnutí základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby, což ve svém posouzení zdůvodnila. Posudková komise konstatovala, že ochrnutí je u žalobkyně velmi mírného stupně, takže toto postižení nehraje významnější roli ve schopnosti zvládat výše uvedené základní životní potřeby. Ačkoli je z důvodu mentálního postižení zapotřebí u některých aktivit dohled či lehčí dopomoc druhé osoby, nelze konstatovat nezvládnutí jednotlivých aktivit základních životních potřeb. Žalovaný dále uvedl, že při daném stupni mentální retardace je možné u pravidelně se opakujících úkonů od žalobkyně očekávat, že je schopna tyto úkony zvládat na relativně akceptovatelné úrovni. Podle názoru žalovaného je tedy zřejmé, že není důvodné, aby žalobkyně nezvládala krájení potravin. Nebylo zjištěno, že by žalobkyně neměla přiměřené duševní kompetence ke zvládnutí stravování. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby žalovaný uvedl, že se posudková komise vyjádřila tak, že pomoc při menstruaci není každodenní a rovněž není objektivní důvod pro nezvládnutí očisty. Žalovaný označil vypracovaný posudek posudkové komise včetně jeho doplnění za odborný, úplný a stěžejní důkazní prostředek, na základě kterého bylo možné rozhodnout. Ačkoli žalobkyně nebyla přítomna jednání komise, nebylo to v rozporu s právními předpisy, neboť podkladová dokumentace byla dostatečná a objektivní. Žalovaný uzavřel, že řízení bylo provedeno v souladu se zákonem o sociálních službách a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a proto navrhl soudu zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.
8. Podle § 8 odst. 2 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).
9. V § 1 odst. 4 vyhlášky je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

10. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Dle § 2 odst. 1 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
11. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
12. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
13. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
14. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
15. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
16. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
18. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
19. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
20. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení a udržovat pořádek.
22. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že tehdy nezletilá žalobkyni byl ode dne 1. 1. 2007 přiznán příspěvek na péči. Úřad práce rozhodnutím ze dne 26. 4. 2012, č. j. MPSV-UP/129459/12/AIS-SSL, zvýšil žalobkyni příspěvek na péči z 6 000 Kč měsíčně na 9 000 Kč měsíčně od 1. 1. 2012, neboť se podle posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Most MUDr. D. H. ze dne 22. 1. 2012 považovala za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III – těžká závislost. Za samostatně nezvládnuté posudková lékařka považovala základní životní potřeby orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity. Příspěvek na péči byl v této výši žalobkyni poskytován i po dalších posouzeních zdravotního stavu.
23. Na základě oznámení ze dne 3. 4. 2020, č. j. 48271/2020/MOS, úřad práce snížil žalobkyni příspěvek na péči z 13 900 Kč na 12 800 Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobkyně dosáhla věku 18 let. Zároveň úřad práce na základě oznámení ze dne 10. 3. 2020, č. j. 38757/2020/MOS, zahájil z moci úřední správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Dne 12. 3. 2020 bylo provedeno v místě bydliště žalobkyně sociální šetření. V rámci sociálního šetření bylo zjištěno k základní životní potřebě stravování, že veškerou přípravu stravy zajišťuje žalobkyni matka, která připraví vše až ke stolu či k posteli. Žalobkyně odmítá jíst a pít, bojí se, že se otráví nebo má strach sahat na potraviny, a proto ji matka musí nutit, aby něco snědla či vypila. Sama si nepřipraví nápoj, nenamaže si pečivo, všechno jí musí být připraveno. Sama se nají, ale stravu nenaporcuje. Napije se z hrnečku, ale nesdělí, že má hlad či žízeň. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobkyně si potřebu na toaletu uvědomuje, dojde si na ní. Matka žalobkyně uvedla, že pokud má žalobkyně menstruaci, odmítá se po toaletě očistit a matka ji musí opláchnout. Matka při menstruaci dohlíží nad výměnou potřeb a očístou. V posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 22. 4. 2020 dospěla posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Most MUDr. I. H. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k závěru, že žalobkyně nezvládá celkem pět základních životních potřeb, a to komunikaci, oblékání a obouvání, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě žádosti úřadu práce byl dne 25. 5. 2020 vypracován toutéž posudkovou lékařkou nový posudek, v němž dospěla k totožnému závěru s předchozím posouzením. Na základě posudku ze dne 25. 5. 2020 úřad práce vydal rozhodnutí ze dne 30. 6. 2020, č. j. 80827/2020/MOS, kterým snížil žalobkyni příspěvek na péči z 12 800 Kč měsíčně na 4 400 Kč měsíčně od července 2020 s odůvodněním, že se žalobkyně považuje podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 8. 7. 2020 odvolání, v němž namítala mj. nezvládnutí základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 7. 2020, č. j. MPSV-2020/157913-916, kterým rozhodnutí úřadu práce ze dne 30. 6. 2020, č. j. 80827/2020/MOS, zrušil a věc vrátil úřadu práce k novému projednání, neboť žalovaný považoval posudek posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Most za neúplný, nepřesvědčivý a nejednoznačný ve vztahu k zdravotnímu stavu žalobkyně a právní úpravě.

24. V posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 18. 9. 2020 dospěla posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Most MUDr. I. H. k závěru, že žalobkyně nezvládá celkem pět základních životních potřeb, a to komunikaci, oblékání a obouvání, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě žádosti úřadu práce byl dne 5. 10. 2020 vypracován toutéž posudkovou lékařkou nový posudek, v němž dospěla k totožnému závěru s předchozím posouzením. Dne 26. 10. 2020 se na úřad práce dostavila opatrovnice žalobkyně, která je zároveň její pečující osobu, přičemž uvedla, že s posudkem ze dne 5. 10. 2020 nesouhlasí, neboť žalobkyně je nesamostatná, nezvládá mobilitu, stravování, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby. Opatrovnice žalobkyně žádala o další posouzení zdravotního stavu žalobkyně a přihlídnutí ke svým tvrzením. V posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 3. 11. 2020 dospěl posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Most MUDr. P. O. CSc. k závěru, že žalobkyně nezvládá celkem osm základních životních potřeb, a to mobilitu, orientaci, komunikaci, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Posudkový lékař konstatoval, že rozhodující diagnózou žalobkyně je středně těžká mentální retardace a vrozená sluchová vada – praktická hluchota, stav po implantaci kochleárního implantátu. Žalobkyně subjektivně prakticky neslyší a projevují se u ní poruchy v komunikaci. Posudkový lékař hodnotil stav žalobkyně jako dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, přičemž vycházel ze sociálního šetření ze dne 12. 3. 2020. Žalobkyně má mobilitu narušenou hemiparetickými příznaky, zakopává i na rovině, orientuje se ve známém prostředí, v čase ne, rozezná pouze nejbližší a její komunikace je narušena praktickou hluchotou, i přes implantát často nechápe, co je po ní požadováno. Stravu chystá žalobkyni kompletně matka, sama se nají, ale musí k tomu býti nucena, oblékání bez pomoci matky nezvládne, hygienu zvládne pouze malou, větší hygienu s dopomocí. Problémy s hygienou při menstruaci hodnotil posudkový lékař v rámci zvládání základní životní potřeby tělesná hygiena. Žalobkyně si potřebu na WC uvědomuje. Na základě uvedených skutečností dospěl posudkový lékař k závěru, že žalobkyně celkem osm základních životních potřeb, a to mobilitu, orientaci, komunikaci, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě uvedeného posudku úřad práce vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 14. 12. 2020 odvolání, v němž opětovně namítala nezvládnutí základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. 2. 2021, č. j. MPSV- 2021/28316-916, kterým odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť podle posudku posudkové komise ze dne 26. 1. 2021 se žalobkyně považuje podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III – těžká závislost. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla žalobou podanou u zdejšího soudu. Rozsudkem ze dne 1. 12. 2022, č. j. 42 Ad 7/2021-34, zdejší soud výše uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2021 pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušil, neboť posudek posudkové komise ze dne 26. 1. 2021 nepovažoval za úplný a přesvědčivý.

25. Žalovaný na základě výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu v dalším řízení nechal vypracovat doplňující posudek posudkové komise, který byl vypracován za přítomnosti odborné neuroložky MUDr. R. H. dne 21. 2. 2023. Posudková komise vycházela při svém zkoumání z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Most, ze spisu odvolacího orgánu, spisu posudkové komise, rozsudku Okresního soudu Most ze dne 8. 7. 2021 o omezení svéprávnosti a opatrovnictví a rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 12. 2022, č. j. 42 Ad 7/2021-34. Posudková komise setrvala na svém předchozím závěru, tj. že stav žalobkyně odpovídá stupni závislosti III s tím, že je žalobkyně schopna zvládat základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby a stravování. Posudková komise uvedla, že žalobkyně trpí středně těžkou mentální retardací, která se blíží k hranici lehké mentální retardace. Obecně osoby s danou tíží mentální retardace jsou edukovatelné v jednoduchých aktivitách, které zahrnují i jednodušší sebeobslužné úkony. Posudková komise připomněla, že při tomto stupni mentální retardace je obvykle uznáván stupeň závislosti II-III, přičemž stupeň závislosti IV bývá obvykle přiznáván až u závažnějších mentálních retardací, tedy retardací středního stupně hraničící s retardací těžkou a dále poté stavy závažnější. Posudková komise pokračovala, že z hlediska neurologického postižení, tedy ochrnutí poloviny těla, se jedná pouze o diskrétní postižení (frustní postižení), které nemá významnější funkční dopad a z uvedeného důvodu se posudková komise již dále nevyslovila k případným funkčním dopadům, neboť jsou minimální či žádné. Podle názoru posudkové komise žalobkyně při daném stupni mentální retardace potřebuje v rámci běžných sebeobslužných úkonů zejména vedení druhou osobou a péči o vlastní osobu nezvládá ve složitějších aktivitách.
26. Žalovaný následně požádal posudkovou komisi o druhý doplňující posudek, který byl vypracován za přítomnosti odborné psychiatricky MUDr. H. P. dne 24. 4. 2023. Posudková komise vycházela při svém zkoumání z totožných podkladů jako při předchozím posouzení. Posudková komise setrvala na svém stanovisku z předchozího jednání s tím, že ochrnutí (hemiparéza) je u žalobkyně velmi mírného stupně, takže toto postižení nehraje významnější roli ve schopnosti zajišťovat fyzické aktivity u základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby. Z hlediska uvedených základních životních potřeb po stránce mentálního postižení je třeba u některých aktivit dohled, případně lehčí pomoc druhé osoby, nicméně nelze konstatovat, že by některé z aktivit uvedených základních životních potřeb žalobkyně nezvládala vůbec či byla omezena v jejich zvládnutí těžkým způsobem. Posudková komise uvedla, že při daném stupni mentální retardace je možné u pravidelně a stereotypně se opakujících úkonů od žalobkyně očekávat, že je tyto úkony schopna zvládat na relativně akceptovatelné úrovni. Na základě výše uvedených posudků posudkové komise bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo opětovně zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.

27. Soud se zabýval námitkami žalobkyně, že kvůli svému zdravotnímu postižení samostatně nezvládá kromě uznaných i základní životní potřeby stravování a výkon fyziologické potřeby.
28. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ve znění účinném do 31. 12. 2023 platilo, že při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
29. Zdejší soud připomíná, že k otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, jenž např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, vyslovil, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Zdůraznil, že „[n]a výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, kde zdůraznil, že „[v] řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona ... o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“
30. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 4 Ads 495/2019-71, Nejvyšší správní soud shrnul, že „... pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit. Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudek totiž na podkladě odborných lékařských vyšetření obsahuje závěry o funkčním dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Posudkový závěr by tedy měl být v tomto směru náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především.“ Nejvyšší správní soud podotkl, že odvolací orgán nesmí pouze převzít závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zabýval z pohledu tvrzených rozporů či nedostatků, a uzavřel, že posudek nesplňující požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti zakládá vadu řízení před správním orgánem.
31. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalovaný postupoval správně, jestliže po zrušení jeho rozhodnutí ze dne 15. 2. 2021, č. j. MPSV-2021/28316-916, rozsudkem zdejšího soudu ze dne 1. 12. 2022, č. j. 42 Ad 7/2021-34, nechal v dalším řízení v souladu s § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách vypracovat nové posudky posudkové komise ze dne 21. 2. 2023 a 24. 4. 2023, neboť žalobkyně ve správním i soudním řízení konstatně namítala nezvládnutí základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby. Soud zároveň považuje za nutné zdůraznit, že za zvládnuté se považují i takové základní životní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

potřeby, které jsou zvládány v přijatelném standardu za pomoci různých kompenzačních pomůcek (francouzské hole, brýle, naslouchadla) či facilitátorů. Tento přijatelný standard však neznamená to samé jako zvládání základních životních potřeb zcela zdravým a ničím neomezeným jedincem, snižená kvalita výkonu některých základních životních potřeb tak nemůže založit nárok na příspěvek na péči.

32. Soud v daném případě hodnotil, zda jsou doplňující posudky posudkové komise ze dne 21. 2. 2023 a 24. 4. 2023 přesvědčivé a úplné tak, aby nebylo pochyb o jejich objektivnosti a správnosti. Soud nemá ve věci pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit zdravotní stav žalobkyně podle právní úpravy příspěvku na péči. Soud shledal, že se posudky posudkové komise opíraly o dostatečné podklady, vzaly v potaz výsledky sociálního šetření ze dne 12. 3. 2020, lékařské nálezy odborných lékařů a praktické lékařky.
33. Posudková komise v doplňujícím posudku ze dne 21. 2. 2023 uvedla, že mentální úroveň žalobkyně dosahuje úrovně dítěte starého 6-7 let. K základní životní potřebě stravování analogicky uvedla, že tohoto věku je schopno samo si vybrat stravu i nápoj ke konzumaci, nápoj nalít, stravu rozdělit na menší kousky, naservírovat ji a konzumovat v obvyklém denním režimu a přemísťovat stravu a nápoj na místo konzumace. Ačkoli posudková komise připustila, že nad těmito úkony je potřeba dohledu, samotná dopomoc není fyzicky a časově natolik náročná jako v případě, kdy by dítě dané aktivity nezvládalo zcela nebo těžkým způsobem. Posudková komise připustila, že asi nejvýznamnější dopomoc je zapotřebí při výběru racionální stravy, nicméně žalobkyně nenakupuje ani si sama stravu nepřipravuje, výběr a příprava stravy se tedy dějí dle úvahy pečující osoby. K tvrzení žalobkyně, že se bez přítomnosti další dospělé osoby nezvládne najíst ani napít, posudková komise uvedla, že pro uvedené tvrzení nenachází objektivní důkazy. Posudková komise konstatovala, že vzhledem k přiznanému stupni závislosti III je předpoklad, že žalobkyně nebude ponechána delší dobu bez dozoru a pomoci jiné osoby. Vyhladovění tedy žalobkyni nehrozí a ujištění, že jídlo a pití je v pořádku, není pro pečující osobu nadměrnou zátěží, aby bylo nutné danou životní potřebu považovat za nezvládnutou.
34. Soud k základní životní potřebě stravování nejprve uvádí, že ačkoli žalobkyně považovala přirovnání svého stavu k dítěti starému 6-7 let za zavádějící, soud toto srovnání považuje za přiléhavé a nikterak dehonestující. Posudková komise tímto srovnáním podle názoru soudu vzala v potaz středně těžkou mentální retardaci žalobkyně, která je jejím rozhodujícím zdravotním postižením a která má nepochybně vliv na samostatnost žalobkyně. Soud k základní životní potřebě stravování upozorňuje, že podle čl. 6 odst. 4 písm. d) Metodického pokynu ředitele odboru posudkové služby pro posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí – Posuzování stupně závislosti pro účely příspěvku na péči ze dne 27. 10. 2014, č. j. 2014/9245-721 (dále jen „metodický pokyn“) platí, že k neschopnosti zvládat stravování může dojít např. při anatomické nebo funkční ztrátě obou horních končetin nebo anatomické ztrátě podstatných částí obou horních končetin s nemožností využít protézu k uchopení věcí, při ztrátě úchopové schopnosti obou rukou, při praktické a úplné nevidomosti obou očí a také při těžkých duševních poruchách, spojených se sociální dezintegrací, kdy jsou narušeny stravovací stereotypy. Posudková komise se podle názoru soudu vyjádřila ke zdravotním postižením, které by v případě žalobkyně mohly bránit zvládání základní životní potřeby stravování. Ze správního spisu je zřejmé, že středně těžká mentální retardace žalobkyně je na hranici s lehkou mentální retardací, žalobkyně nemá zrakové postižení a rovněž ochrnutí neboli hemiparéza je u ní pouze velmi mírná. Soudu proto není zřejmé, proč žalobkyně podle svého žalobního tvrzení nezvládá všechny jednotlivé úkony základní životní potřeby stravování. K argumentaci žalobkyně ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správného řízení, že dokáže pozřít pouze připravenou věc a nedokáže si pokrm připravit a ohřát, soud upozorňuje, že příprava stravy je hodnocena v rámci základní životní potřeby péče o domácnost, která žalobkyni byla uznána za nezvládnutou. Soudu zároveň není zřejmé, proč by žalobkyně nemohla stravu přenést, když při sociálním šetření ze dne 27. 2. 2015 bylo zjištěno, že žalobkyně byla schopna pomalu přenést např. misku s křupkami. K argumentaci žalobkyně, že si nezvládá vybrat jídlo a pití a dodržovat dietní režim, soud upozorňuje, že podle čl. 6 odst. 4 písm. c) metodického pokynu platí, že u některých osob se posuzuje též neschopnost dodržování dietního režimu nebo dodržování speciální stravovací potřeby, kdy je rozhodné vybrat si správné či vhodné dietní nápoje a potraviny a konzumovat je v potřebných časových intervalech. Ze správního spisu nicméně nevyplývá a žalobkyně ani netvrdila, že by měla stanovený speciální dietní režim. Posudková komise navíc přesvědčivě vysvětlila, že výběr a přípravu racionální stravy provádí pečující osoba žalobkyně. Žalobkyně rovněž opakovaně uváděla, že se obává konzumovat jídlo a pití a musí být neustále ujišťována, že je vše v pořádku. Soud se ztotožňuje s názorem posudkové komise, že žalobkyně nebude pravděpodobně ponechána delší dobu bez dohledu dozoru a ujišťování není pro pečující osobu nadměrnou zátěží. Zároveň soud nepřehlédl, že v posudku posudkové komise ze dne 26. 1. 2021 je uvedeno, že dle psychiatrického nálezu ze září 2020 došlo u žalobkyně ke zlepšení stavu po nasazení antidepresiv a antipsychotik, díky čemuž byly fobie žalobkyně mírnější. Soud shrnuje, že odůvodnění posudkové komise v části týkající se základní životní potřeby stravování považuje za dostatečné a přesvědčivé a ztotožňuje se s ním.

35. Posudková komise v doplňujícím posudku ze dne 21. 2. 2023 k základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby uvedla, že dítě ve věku 6-7 let, k němuž žalobkyni s ohledem na mentální úroveň přirovnala, již dokáže samostatně provádět výkon fyziologické potřeby i očistu. Rovněž je žalobkyně schopna poznat, že jí začala menstruace a použít patřičné hygienické pomůcky. Zároveň je schopna na tuto skutečnost upozornit i pečující osobu. Posudková komise zastávala názor, že tělesná hygiena není v případě menstruace složitější než při výkonu fyziologické potřeby, takže není důvod, aby tuto aktivitu žalobkyně nezvládala v rozumné míře, i když je v daném období zapotřebí dohled nad řádným průběhem hygieny. Posudková komise připustila, že je někdy zapotřebí lehčí fyzická dopomoc, nicméně rozhodně nelze konstatovat nezvládání těchto aktivit do té míry, aby ze strany pečující osoby byla nutná plná péče nebo péče velmi intenzivní ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o sociálních službách. Posudková komise dále poznamenala, že stav menstruace se vyskytuje jen několik dní v měsíci, nikoli každodenně.
36. Podle názoru soudu žalobkyně k základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby argumentovala především tím, že si v době menstruace nezvládne vyměňovat hygienické pomůcky. Ve správním řízení rovněž uváděla, že se nedokonale utírá po velké potřebě, přičemž v době menstruace se nechce utírat vůbec. Ze správního spisu nevyplývá a žalobkyně ani netvrdila, že nezvládá používat WC a vyprázdnit se. Soud upozorňuje, že podle čl. 6 odst. 7 písm. d) metodického pokynu k neschopnosti zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby může dojít při anatomické nebo funkční ztrátě úchopové schopnosti obou rukou (osoba není schopna provést očistu), při anatomické či funkční ztrátě jedné nebo obou dolních končetin a také při těžkém duševním onemocnění spojeném se sociální dezintegrací. Výše uvedená postižení u žalobkyně nebyla deklarována. Soud nepřehlédl, že podle záznamu ze sociálního šetření ze dne 12. 3. 2020 při menstruaci žalobkyně musí její pečující osoba (matka) dohlížet nad výměnou hygienických potřeb a čistotou a žalobkyni oplachuje v době menstruace po vykonání potřeby. Uvedené závěry podle názoru soudu nejsou v rozporu se závěry posudkové komise, která uvedla, že v období Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

menstruace žalobkyně potřebuje lehčí fyzickou pomoc či dohled, nicméně je schopna rozpoznat, že jí začala menstruace a upozornit na tuto skutečnost pečující osobu. Je tedy zřejmé, že žalobkyně potřebuje při menstruaci především dohled ze strany pečující osoby. Posudková komise rovněž přesvědčivým způsobem vysvětlila, že v případě menstruace není tělesná hygiena složitější než při výkonu obvyklé fyziologické potřeby. Rovněž se soud ztotožňuje s názorem posudkové komise, že ohledně výměny menstruačních vložek a očisty při menstruaci nejde o každodenní aktivity spojené s fyziologickou potřebou. Nelze zpochybnit, že používání hygienických pomůcek coby jedna z aktivit základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby v sobě nepochybně zahrnuje i používání menstruačních vložek, k jejichž výměně obvykle dochází na toaletě a při výkonu fyziologické potřeby. Zároveň však nelze menstruační vložky a četnost jejich užití srovnávat s inkontinenčními vložkami. Podle názoru soudu samotný dohled a kontrola se sice mohou jevit jako vhodné, ale nemusí být zcela nezbytné pro zvládání očisty, díky čemuž nejde o nezvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby

37. Doplnující posudky posudkové komise ze dne 21. 2. 2023 a 24. 4. 2023 tedy soud vyhodnotil jako přesvědčivé, úplné a objektivní. Posudková komise se v posudcích v souladu s požadavky zdejšího soudu vyjádřenými v rozsudku ze dne 1. 12. 2022, č. j. 42 Ad 7/2021-34, vyjádřila ke sporným základním životním potřebám stravování a výkon fyziologické potřeby a své závěry dostatečně a podrobně odůvodnila. Doplnující posudky posudkové komise podle názoru soudu dostatečně objektivizovaly zdravotní stav žalobkyně a její schopnost zvládat základní životní potřeby. Žalovaný proto nepochybil, když posudky posudkové komise ze dne 21. 2. 2023 a 24. 4. 2023 vzal za podklady pro napadené rozhodnutí. Námitku chybného hodnocení zdravotního stavu žalobkyně tedy soud shledal nedůvodnou.
38. Soud rovněž shledal nedůvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný měl doplnit napadené rozhodnutí o výsledcích její opatrovnice, která je zároveň její pečující osobou. Podle názoru soudu měla opatrovnice žalobkyně v průběhu řízení opakovaně možnost se vyjádřit, například v průběhu sociálního šetření konaného dne 12. 3. 2020 či k posudkům o zdravotním stavu žalobkyně, přičemž této možnosti několikrát využila, jak je patrné z obsahu správního spisu. Zároveň nelze přehlédnout, že podání ve správním řízení, například odvolání, psala jménem žalobkyně právě její opatrovnice, která se tímto způsobem za žalobkyni vyjadřovala ke zvládání základních životních. Ačkoli nelze zpochybnit, že opatrovnice tráví se žalobkyní většinu času a dobře zná její zdravotní stav a schopnost sebeobsluhy, důvodem přiznání příspěvku na péči ve stupni IV nemůže být subjektivní pocit pečující osoby. Přiznání určitého stupně dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným k tomu příslušnými posudkovými lékaři, resp. posudkovou komisí, kteří jsou povoláni k tomu, aby zhodnotili zdravotní stav a určili, které základní životní potřeby lze hodnotit jako nezvládnuté. V projednávané věci byl zdravotní stav žalobkyně opakovaně objektivně hodnocen posudkovými lékaři a posudkovou komisí, přičemž všechny posudky dospěly ke shodnému závěru, že žalobkyně je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. Doplnění napadeného rozhodnutí o výsledcích opatrovnice by proto pro žalobkyni nepřineslo příznivější výsledek.
39. S ohledem na výše uvedené soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl důkaz výsledkem opatrovnice žalobkyně, a to pro nadbytečnost, neboť mu pro posouzení věci plně dostačoval žalovaným předložený správní spis.
40. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému náhrada nákladů řízení ze zákona nepřisluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
42. Právní zástupkyni žalobkyně JUDr. Iloně Tajchnerové, advokátce, ustanovené usnesením zdejšího soudu ze dne 10. 7. 2023, č. j. 42 Ad 14/2023-25, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobkyně a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2 600 Kč. Tato částka se skládá z částky 2 000 Kč za dva úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT]. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. června 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.